

allemaal familie

a.vandenbrand@trouw.nl

Pesten

Anniek van den Brand

Anniek van den Brand is redacteur van *Trouw*. Ze is getrouwd, heeft twee kinderen op de basisschool. Ze schrijft elke week over familie en alles wat daarop lijkt.

In het donker naast het hockeyveld laat een moeder me op haar telefoon de overlijdensadvertentie zien van Tim Ribberink. Is het de gure novemberwind waardoor we allebei huiveren, of toch het afscheidsbriefje dat Tim zou hebben geschreven? Hij is zijn hele leven gepest, getreiterd en buitengesloten. Daarom maakte hij er, op zijn twintigste, een einde aan.

Of zoon wel eens wordt gepest, vraag ik hem. "Dat wil je zeker weten door die Tim", zegt hij. "Ja", zeg ik.

Zoon haalt zijn schouders op. "Alleen door de meiden, af en toe." Ze maken flauwe grappen over zijn lengte, begrijp ik. En ze vonden hem die groene New York Yankees-pet voor geen meter staan. Drie dagen hield hij dapper stand, toen kon hij er niet langer tegenop. De pet slingert al weer maanden ongebruikt door het huis. Of er iemand in de klas vaker de klos is dan hij, vraag ik. "Youssef", antwoordt dochter, zonder op te kijken van haar computerspelletje. "Hoe weet jij nu wie er in je broers klas wordt gepest?", vraag ik. "Ja, duh, dat weet iedereen", zegt dochter.

Youssef, ach, Youssef.

Vijf jaar ken ik hem nu, twee schooljaren lang zag ik hem elke maandagochtend een halfuur in mijn leesgroepje. Pientere Youssef. Die slim genoeg is om te weten dat 'najaar' een ander

Hoe weet jij nu wie er in je broers klas wordt gepest?, vraag ik. 'Ja, duh, dat weet iedereen', zegt dochter

woord is voor 'herfst', maar daar niet op kan komen omdat hij thuis geen Nederlands spreekt. Die niet weet hoe hij het woord 'borstkanker' moet vertalen, om aan zijn moeder uit te leggen waarom zij een euro moet betalen voor een bos bloemen die de ouders aan een zieke moeder willen geven. Youssef die nooit verkleed naar school komt omdat zijn moeder de briefjes van de juf niet kan ontcijferen. Die zijn spreekbeurt in zijn eentje had voorbereid, en na de eerste zin ("Een hond heeft vier poten en een vacht") voor de klas in huilen was uitgebarsten. Die nooit bij ons komt spelen, omdat hij van zijn ouders alleen met moslims mag omgaan. En die daar nu ook amper tijd meer voor heeft, omdat hij naar de koranschool moet, en Arabische les krijgt.

Het ligt ook aan Youssef, zegt zoon. "Hij is niet altijd zo aardig." "O, en vind jij dat gek", bitst zijn zus.

De volgende avond komt zoon uit bed. Of hij me even 'onder vier ogen kan spreken'. Nee, niet op de gang, want dan kan zijn zus hem horen. "En ik geloof dat ik zo moet huilen, dus, euh..."

In de keuken doet hij zijn verhaal. Dat Youssef vandaag werd gepest. Door Omar. Dat Omar een druif uit zijn lunchpakket in zijn hand hield en zei: "Kijk Youssef, dit ben jij." En de druif vervolgens plette tussen zijn tanden. En hoe dat gebeurde met nog een druif. En nog een. Youssef had een beetje onhandig gelachen, vertelt zoon. Dat was voor Omar het teken om hem tegen een tafeltje te kwakken. Inmiddels is zoon in tranen. "Ik zei alleen maar: Youssef, je moet naar de juf want je hebt pijn. Verder deed ik niks. Want ik ben bang voor Omar." Maar Youssef ging niet naar de juf. En nu vraagt zoon zich af of Youssef op zijn twintigste zelfmoord gaat plegen. En of dat dan eigenlijk zijn schuld is.